

Doftljus och möhippa

Doftljusens starka dofter slår emot mig när jag kommer in i affären. Minnet blir starkt, och drar mig huvudstupa tillbaka till den där varma sommardagen när vi var på möhippa.

Ewa skulle gifta sig med sin prins och hon var lycklig, trallade och sjöng. Vi hade bestämt oss för att vi skulle ta henne med från Helsingborg till Helsingör. Med ögonbindel på, ända från hemmet, drog vi med henne på alla tänkbara ställen i Helsingör. Vi möttes av gratulationsrop från alla vi passerade. Onyktra och på gott humör åkte vi hemåt igen och Ewa fick äntligen ta av ögonbindeln. Vi nattade Ewa i hennes och prinsens rum. Det doftade starkt av doftljus och rökelse från alla deras rum.

Bröllopet var underbart vackert, och festen efteråt var stämningsfull. Alla hade så trevligt, och motvilligt avslutades festen så de unga tu kunde få njuta av varandra.

Glädjen blev enorm när Ewa upptäckte att hon blivit gravid. Dom målade och pysslade i huset de köpt för att leva i som gifta. Inredde barnrummet med kärlek och saligt planerade de för den efterlängtnade nedkomsten.

En morgon när Ewa var i badrummet hörde hennes man att det lät konstigt där inne. Han slog in dörren och där låg Ewa. Blod från hennes näsa och mun färgade badrumsgolvet rött.

På sjukhuset togs prover och det bekräftades snart att Ewa hade lungcancer. Cellgiftsbehandling och strålning planerades, men där blev det tvärstopp. Ewa ville inte offra deras underbara barn som låg säkert i hennes livmoder, och bestämde sig för att inte ta emot cellgifter och strålning. Hennes prins böjde sig för hennes vilja.

Större delen av graviditeten låg hon på sjukhus. En härlig höstdag föddes Simon. Ewa strålade av lycka och verkade med ens så mycket friskare och ville åka hem. En kort tid gick bra, men till slut kom den skrämmande verkligheten i kapp dem. Ewa åkte in akut och föll i koma. Hennes släkt bodde på hotell omkring sjukhuset för att vara nära henne. Lille Simon bodde hos sin farmor så att Ewas älskade man kunde vara hos Ewa så mycket som möjligt.

En dag kom han till oss en eftermiddag för att berätta lite om sin fru och för att åka hem och umgås med Simon en stund. Han hann aldrig tillbaka till henne. Ewa dog den kvällen och lämnade sin prins och en baby på 11 månader efter sig.

Med stor saknad tänker jag på denna vackra, snälla 27-åriga tjej.

Hur kul vi hade tillsammans. Nu fanns hon inte mer.

Jag hoppas att hon ser sin härliga 17-åring där uppfifrån, ser att han har det bra och att hon har kommit till ro.

Minnena strömmar mot mig när jag går förbi hyllorna med de doftande ljusen och jag kan se framför mig när Ewa dansar bröllopsvalsens med sin prins. Hon är med mig här idag, när jag möter doften från tiden som gått.\"

© Susanne Strömstedt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren SusanneStrömstedt med Poeter.se id #13342 innehar upphovsrätten